

steeds tezamen werkend, nooit samen aan één doek arbeiden: geen penseel-trek van den éénen komt er op het werk van den anderen. Bestaat er in den trant der gebroeders, evenals in hunne gelaatstrekken en gestalten, eene bij den eersten aanblik treffende gelijkenis, — bij nader en langer toezien komt het verschil meer en meer op den voorgrond, en ontdekt men weldra welke

De kommensalen, door Pieter Oijens.

doeken aan Pieter, en welke aan David moeten worden toegeschreven. Terwijl deze laatste, met meer gemakkelijheid van conceptie en toets begaafd dan zijn ietwat jongere broer, zijne onderwerpen met ferme penseeltrekken als het ware op het doek werpt, gaat Pieter langzaam en bedaard zijn gang en verkrijgt, bij eene wat meer afgewerkte behandeling, het brio van zijns broeders uitvoering.

* * *

Het zal weldra drie maanden geleden zijn, dat David en Pieter, in den *Cercle artistique et littéraire* te Brussel, de voornaamste hunner in den laatsten tijd gewrochte kunstwerken ten toon stelden. Onmiddellijk komend na de aldaar gehouden expositie der fraaiste doeken van den uitmuntenden Antwerpenschen schilder Henri de Braekeleer, scheen de onderneming der heeren Oijens wel wat gewaagd; menige schilder van groote verdienste zou althans met bezorgdheid de onwillekeurige vergelijking, door

het publiek, van de werken zijns voorgangers met hetgeen hij zelf ten toon stelde, te ontmoet hebben gezien.

Doch zie! Verre van te verbleeken, scheen het alsof de voortbrengselen van David's en Pieter's kunst, evenals eene opera door eene prachtige ouverture statig ingeleid, nog aan waarde en glans hadden gewonnen, en een-